

"סוד החשמל"

גליון שבת בראשית תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי'

פרק יג'

הפסוקים הקרובים נביא מצני"ה סרקית אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

הגבורה מאשרת את יציאת השפע

מצנינו בזהר (בראשית נ:): שמיטה זו לא נקשרה בקיום שלם בימין ובשמאל וכו', וכאשר רצתה להתקשר הושיט זרוע שמאל פנגדה וברא עולם זה וכו', עד זמן האלף השביעי שבאותו יום לחוד נקשרת אז בימין, ואז תהיה בין ימין ושמאל בקיום שלם. רואים שהמלכות שנקראת שמיטה מקבלת בעולם הזה רק דרך השמאל של זעיר אנפין, מה שאין פן לעתיד לבא היא תקבל גם מהימין. ומבאר לדברינו דבעולם הזה מקבלים רק את החצי שהגבורה מאשרת, ולעתיד לבא יקבלו את שני החצאים, דלעתיד לבא לאה ורחל יהיו שוב פרצוף אחד ונוכל לקבל את החצי העליון. וכן מצנינו בזהר (ויחי רלג:): צדיקים מסטרא דשמאלא, ורואים שהצדיק יסוד משפיע דרך צד השמאל שביסוד. וכן מצנינו בזהר (ויחי רמ:): שהשפעת היסוד למלכות היא בסוד הכתוב "ומעז יצא מתוק" המרמז על השפעה דרך הגבורה. וכן מצנינו בזהר (נח סג:): שהשפעת היסוד למלכות היא בסוד הכתוב "ליש גבור" המרמז על השפעה דרך הגבורה, וכן ליש ר"ת הכתוב (בראשית כא, א) "אשר ילדה לו שרה יצחק" בב' אפנים דיצחק הוא בבחינת ליש.

כתוב (תהילים כט, יא) "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכן אומרים בתפלת שמונה עשרה ברב עז ושלום. ומבאר לדברינו דעז מסמל את מדת הגבורה. ומצנינו בזהר (עקב רעג:): שהיסוד נקרא שלום, והכתוב מרמז שהשפעת השלום היא דרך העז, דרך השפע שמאשר על ידי צד הגבורה יוצא מהיסוד להשפיע למלכות, וכן גבורה בגימטריא אריה שמסמל מלך, דמדת הגבורה היא בבחינת מלך שקובע באיזה אפן לחלק את השפע, וכפי שבארנו במאמר 'חשמל מטה' שמלך בגימטריא צ' היות שהוא בבחינת יסוד שמשפיע לכל המלכות.

מצנינו בגמרא (גיטין לא:): אמר רב חנן בר רבא אמר רב ד' רוחות מנשבות בכל יום ורוח צפונית מנשבת עם כלן שאלמלא כן אין העולם מתקיים אפלו שעה אחת. נראה דיש פאן רמז

לדברינו שכל ההשפעות צריכות את הרוח צפונית המסמלת את מדת הגבורה, ובלי רוח צפונית אין העולם מתקים.

מצינו בזהר חדש (שה"ש עז.) שכסא הכבוד מעביר את הזרע מהיסוד למלכות. ומצינו בזהר (תרומה קמז.) שכסא הכבוד מסמל את מדת הגבורה. וגם כאן רואים שמדת הגבורה מעבירה את שפע היסוד למלכות. וכן בארנו שם שכסא הכבוד הוא בחינת תכלת, המסמלת את מדת הגבורה. ותכלת מרמזת על הזיוג והתשוקה, כמו **"כלתה נפשי"**. וכן מובא בספר 'לקוטי לוי יצחק' שמדת הגבורה היא בחינת יסוד, לכן היא הששית במנין הספירות מהתחלה לסוף, לפי סדר כחב"ד ח"ג, וגם מהסוף להתחלה לפי סדר חג"ת נה"ם. ומבאר לדברינו שהיסוד משפיע רק דרך הגבורה. וכן מצינו ברש"י (בראשית לו, טו) שהמלאך גבריאל המסמל את מדת הגבורה קשר בין יוסף לאחים כשיעקב שלח אותו לראות את שלום אחיו. וקשור זה הוא קשור של יסוד למלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה' שיעקב שלח את יוסף להשפיע להם את השפע, עין בזהר (פקודי רלא.) שהמלאך גבריאל הוא השליח לפעל את הפעולות למטה בעולם הזה ששיך לספירת המלכות.

מצינו בזהר (ויצא קמט:) שהסלם שראה יעקב היה בבחינת יסוד. והעיר הרה"ג ר' יהודה קורן שליט"א שלכן כתוב (בראשית כח, יב) **"והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו"**. ומרמז שם אלהים, לרמז ששם אלהים המסמל את מדת הגבורה מוריד את השפע מהיסוד למלכות, ומעלה את המיין נוקבין מהמלכות ליסוד. וכן **"וירדים בו"** בגימטריא זרע המסמל את השפעת היסוד. וכן מובא ב'בעל הטורים' שם שסלם בגימטריא זה פסא הכבוד, ובארנו לעיל שכסא הכבוד מסמל את מדת הגבורה. וכן הכתוב (בראשית כח, יב) **"והנה סלם מצב ארצה"** ר"ת בגימטריא חצי.

נראה דיש רמז בכתוב המדבר על הזיוג של הקב"ה עם כנסת ישראל (שה"ש ב, ו) **"שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני"**, שקדם כל מתחיל השמאל **"שמאלו תחת לראשי"**, ואז השמאל מכניס את הימין **"וימינו תחבקני"**, בבחינת חסד שמערב עם גבורה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (חג המצות ע' תקיג) שהכתוב **"עורי צפון ובאי תימן"** מרמז על הזיוג שמתחיל מצד השמאל ואחר כך מכניס את הימין. וכן מצינו בזהר (בראשית מט.) שזיוג איש ואשה מתחיל עם היצר הרע שנמצא בשמאל, ורק אחר כך הקדשה שנמצאת בימין נכללת בזיוג וממתיקה אותו. וכן מובא בספר 'תורת העולה' לרמ"א (פ"ז) שחוש הראיה הוא כנגד מזרח, וחוש השמע כנגד מערב, וחושי הטעם והריח כנגד דרום, וחוש המישוש כנגד צפון שמשם באה התאנה לענינים אלו, ורואים שענין הזיוג מתעורר מהשמאל שנמצא בצפון. וכן מצינו בזהר (וירא קיב.) שהשכינה מצד החסד נקראת אחותי, ומצד הגבורה רעיתי, ורואים שמצד החסד עדין אין זיוג, והשכינה היא רק בבחינת אחותי, ומצד הגבורה נהיה מצב של זיוג והשכינה מקבלת את השם רעיתי. וכן מצינו אש של אהבה חזקה אצל אריה שהוא בגימטריא גבורה, ומסמל את מדת הגבורה, גבור כארי. כמובא בגמרא (סנהדרין קו.) **מי מטיל כסותו בין לביא ללביאה, בשעה שנוזקין זה**

עם זה. וכן הכתוב (בראשית מח, טז) "וידגו לרב בקרב הארץ" ר"ת לה"ב המסמל את הגבורה שהיא בבחינת אש וספין, וכן לה"ב מרמז בכל מקום שכתוב "אלה בני".

וכן נראה דיש רמז בכתוב (בראשית כא, יב) "פי ביצחק יקרא לך זרע" שהקב"ה רמז לאברהם שמסמל את מדת החסד שהשפעת החסד והזרע שלו לעולם היא רק דרך צד השמאל של יצחק. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קלה) ש**יצחק אבינו** בגימטריא **זרע**. וכן נראה דיש רמז בכתוב (תהלים יז, יד) "**ויצפונך תמלא בטנם ישבעו בנים**" שצד צפון המסמל את השמאל, הוא ממלא את הבטן המסמלת את המלכות, כמובא בזהר חדש (תקונים קלג). וכן מצינו בגמרא (ברכות ה:) שכתוב זה מדבר על זווג איש ואשה. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שלוי המסמל את מדת הגבורה, נקרא לוי על שם (בראשית כט, לד) "**ילנה אישי אלי**", לרמז שהגבורה מעוררת את החבור של האיש לאשתו.

מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שה"ש ע' שלו) על הכתוב "**משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים**", שחלונות מסמלים את השפעת החסדים. וחרכים שהם פתחים קטנים מסמלים את השפעת הגבורות. וכן **יצחק** בגימטריא **חור**. ונראה דלכן **חרכים** בגימטריא **זרע** או **עבור**, לרמז שהשפעת הזרע שיוצרת למלכות ויוצרת עבור, שיכת לצד הגבורה שהוא בבחינת חרכים. וכן חפה קדושין ר"ת בגימטריא **חצי** דהשפעת הזווג נעשית דרך חצי הגבורה.

מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' שמיני ע' קפה) **סוד הארבה הוא סוד רבוי הזרע לאין קץ, פי זה סוד הריון, שנאמר בו "הרבה ארבה"**. ומובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (פ' שמיני ע' ריד) ש**ארבה** בגימטריא **יצחק**. ושרש הארבה מהגבורות של יצחק. וכן הכתוב (ישעי' ט, א) "**ההלכים בחשך כאור גדול**" ר"ת **ארבה**.

מובא בספר 'מטבע של אברהם' שמנין הפסוקים מבראשית עד פרשת נשואי יצחק לרבקה הוא **תרמ"ט** כמנין **קול חתן וכלה**. נראה דיש כאן רמז שסוד הזווג הוא דרך בחינת יצחק. וכן מלוי **יצחק יו"ד צד"י חי"ת קו"ף** בגימטריא **חתן וכלה** דמלוי יצחק מרמז על השפעת יצחק שמזוגת **חתן וכלה**. וכן **יצחק ורבקה** בגימטריא **חתן וכלה** עם המלים. וכן רואים שהתורה האריכה בפרשת נשואי יצחק ורבקה והשדוך שקדם לו יותר משאר האבות. ונראה דיש כאן רמז שכאן שרש כל הזווגים שנעשים דרך בחינת יצחק. וכן מצינו בזהר (חיי שרה קלג) שאצל יצחק נאמרה בכתוב לשון אהבה ביחס לרבקה "**ויקח את רבקה וגו' ויאהבה**" ואצל אברהם לא מצינו לשון אהבה ביחס לשרה, לרמז שסוד האהבה שבזווג שיך לצד השמאל של יצחק. וכן פסוי פני הכלה בצעיף נלמד מנשואי יצחק ורבקה (בראשית כד, סה) "**ותקח הצעיף ותתכס**". ומברכים את הכלה בברכה שנתברכה רבקה קודם נשואיה (שם ס) "**אחתנו את היי לאלפי רבבה**". וכן מובא ב'חתם סופר' שבזווג יצחק ורבקה גם מדת הדין הסכימה, ולא רק מדת הרחמים. וכן ג"ר המסמל את הזווג כדבארנו במאמר 'חשמל דם' נרמז במדת 'יצחק ורבבה'. וכן מובא בספר 'אסרי לגפון' (ח"ב חיי שרה ע' קמט) **מתבאר מדברי הזהר דעקר הזווג מצד גבורות דיצחק, ולא מצד חסד דאברהם, דהמים מצד עצמם שקטים במקומם, ואינם**

פּוֹרְצִים לְהַשְׁפִּיעַ הַחוּצָה, עַד שְׂיִכְנִיסוּ בָּהֶם יְסוּד הָאֵשׁ שְׂיּוֹצִיאֵם מִמְּקוֹמָם, בְּסוּד גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים, שְׂיִוְרְדִים בְּגְבוּרָה, וּבְזֶה יוֹבֵן הָא דְמוּבָא בְּמִדְבַר קְדָמוֹת' לַחִיד' א דְאַבְרָהָם לֹא גָמַר זְוּוּגוּ כָּל הַשָּׁנִים שֶׁהִיְתָה שָׂרָה עֶקְרָה, וְרַק אֶצֶל יֶצְחָק מְצִינוּ "מִצַּחֵק אֶת רַבָּה" אִפְלוּ שְׁלֹא בְּשָׁעָה שְׁנַתְעַבְרָה, לְלַמֵּד דְּעַקֵּר תְּקוּן הַזְּוּוּג וּמִצְוֹת עוֹנָה אֶצֶל יֶצְחָק דְּוָקָא.

וְכֵן נִרְאָה דִּישׁ רַמְזוּ בְּפִתּוּב (דְּבָרִים כד, ה) "נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת". דְּנִבְאָר לְקַמּוֹן שְׁמִדַת הַגְּבוּרָה הִיא בְּבַחֲיַנַת נִקְיוֹן. וְלִכְּוֹן נִקְיוֹן בְּגִימְטְרִיא גְבוּרָה, וְרוֹאִים שֶׁהַקֶּשֶׁר בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ הוּא בְּבַחֲיַנַת "נָקִי".

מוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבֵּי אֱלִיעֶזֶר' (טו) אָמַר אַבְרָהָם לְיֶצְחָק בְּנוֹ, הֶעֱבֵד הַזֶּה חֲשׂוֹד עַל כָּל עֲרִיּוֹת שְׁבַתוֹרָה וְכוּ', רָאָה שְׁמָא נִגַע בְּצַנּוֹר, תְּבִיא הַנְּעִרָה הָאֵלֶּה וְתוֹצִיא בְּתוּלָיָה בְּאַצְבַּע, אִם טְהוֹרָה בְּבַתּוּלָיָה הִרִי הִיא רְאוּיָה לָךְ לְאִשָּׁה מִמְּעֵי אִמָּה, וְהוֹצִיא אֶת בְּתוּלָיָה בְּאַצְבַּע וְהִרְאָם לְאַבְרָהָם אָבִיו, וְאַחַר כֵּן לְקַחָהּ לְאִשָּׁה. וּמְבָאָר ה'מְבּוּאָ שְׁעָרִים' לְהֶאֱרִיז' ל (רַעַח) שְׂיֶצְחָק מֵעַן בְּאַצְבַּע לְסַמֵּל שְׁגוֹ אָבוֹת מְכוֹנְנִים אֶת יְסוּד הַנוֹק' וְעוֹשִׂים אוֹתוֹ כְּלִי דְרַךְ בְּחִינַת יָד. וְגַם כָּאֵן רוֹאִים שֶׁהַעֲנִין נִרְמָז בְּיֶצְחָק וְלֹא בְּשָׂאָר הָאָבוֹת. וְכֵן נִרְאָה דְיֶצְחָק הִיָּה חַיֵּב לְהַשְׂאָר בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל וְהִיָּה אֶסוּר לוֹ לְצִאת לְחוּץ לְאַרְצֵי, כְּמוּבָא בְּרַש"י (בְּרַאשִׁית כו, ב), לְרַמְזוֹ שְׂיֶצְחָק מְחַבֵּר לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמִסְמַלְתָּ אֶת הַמַּלְכוּת דְּקִדְשָׁה.

מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (פִּרְקֵי דְרַ"א י) מִיָּמֵי הַיְרֵדָן סוֹבְבִין לְכָל הָאָרְצֵי חֲצִין לְמַעְלָה מִן הָאָרְצֵי וְחֲצִין לְמַטָּה מִן הָאָרְצֵי. וּמְבָאָר לְדְבַרֵּינוּ בֵּינוֹן שְׂאָרְצֵי יִשְׂרָאֵל הִיא בְּבַחֲיַנַת נוֹקְבָא, וְהַיְרֵדָן הוּא יְסוּד דְנוֹקְבָא, כְּמוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהֶאֱרִיז' ל (דְּבָרִים ע' רסד) הַשְּׁפַע שֶׁל הַיְרֵדָן מִתְחַלֵּק לְשְׁנֵי חֲצָאִים, לְרַמְזוֹ שֶׁהַמַּלְכוּת מְקַבֶּלֶת חֲצִי.

וְכֵן נִרְאָה דִּישׁ רַמְזוּ בְּפִתּוּב (בְּרַאשִׁית ב, ג) "וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי" דָּשֵׁם אֱלֹהִים הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַת הַגְּבוּרָה הוּא מְבַרֵךְ אֶת בְּרַכַּת הַשְּׁבַת שְׁמִשְׁפִּיעָה אֶת הַשְּׁפַע מִהַיְסוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֶהָר (ויקהל רד:) שְׂחֲצִי מִהַשְּׁפַעַת הַשְּׁבַת יוֹרְדַת לְעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן, וְחֲצִי נִשְׂאֶרֶת בְּעוֹלָם הָעֲלִיוֹן.

וְכֵן מוּבָא בְּשַׁעַר הַפְּנּוֹת' לְהֶאֱרִיז' ל (הַלִּילָה ח"א ע' עו) שְׁהַמְזוּרִים בְּתַהֲלִים (מב, מג) "כִּאִיל תַּעֲרֹג עַל אֲפִיקֵי מַיִם כֵּן נִפְשֵׁי תַעֲרֹג אֶלְיָן אֱלֹהִים וְגו' שְׁפִטְנֵי אֱלֹהִים וְגו'" מְרַמְזִים עַל הַהֲשִׁתּוֹקְקוֹת שֶׁל הַמַּלְכוּת לְהַזְדוּג וּלְקַבֵּל שְׁפַע מִהַיְסוּד. וְרוֹאִים שֶׁהַמַּלְכוּת מִשְׁתּוֹקֶקֶת לְקַבֵּל מִשֵׁם אֱלֹהִים הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַת הַגְּבוּרָה. וְכֵן אֵיל מְסַמֵּל אֶת מִדַת הַגְּבוּרָה, כְּמוּבָא בְּמִדְרַשׁ (בְּמִדְב"ר יד, ה) "אֵיל אַחַד" כְּנֻגַד יֶצְחָק.

בְּמִאֲמָר הַמְּסַגֵּר חֲשׂוֹב לְצִין שְׁכַשֵׁם שְׁמִדַת הַגְּבוּרָה מִמְּנָה לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַמִּיּוֹן דְּכוּרִין מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה, כֵּן הַחֲסֵד מִמְּנָה עַל הָעֲלָאֵת הַמִּיּוֹן נוֹקְבִין מִלְּמַטָּה לְמַעְלָה, כְּמוּבָא בְּזֶהָר (ויצא קנו.) שְׂצַד הַחֲסֵד מִשְׁתּוֹקֶק תְּמִיד לְהָעֲלוֹת אֶת הַמִּיּוֹן נוֹקְבִין כְּדִי לְעוֹרֵר אֶת הַזְּוּוּג הָעֲלִיוֹן, לְכֵן הוּא כְּפִיכּוֹל מִמְּנָה עַל זֶה. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרַשׁ (יִלְקוּט יחזקאל שלט) שְׁמִיכָאֵל מְלַאֲךְ הַחֲסֵד הוּא הַכֹּהֵן גְּדוֹל בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ הָעֲלִיוֹן לְהַקְרִיב אֶת הַקְּרִבָּנוֹת שֵׁם, וְהַקְּרִבַת הַקְּרִבָּנוֹת הִיא הָעֲלָאֵת הַמִּיּוֹן נוֹקְבִין.]

מוֹבָא בְּפִרְי עֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז'ל (שבועות ע' תקלט) שְׁלֹזְעִיר אֲנָפִין יֵשׁ מִצָּב שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת זְקוֹן וְאֵז זְקוֹנוֹ לְבֵן הַמְרָמָז עַל חֶסֶד, וְיֵשׁ מִצָּב שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת בְּחוּר, וְאֵז זְקוֹנוֹ שְׁחוּר הַמְרָמָז עַל דִּין. כִּי בְּחוּר בְּגִימְטְרִיא גְבוּרָה וּמְרָמָז עַל מַדַּת הַגְּבוּרָה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב "בְּחוּר כְּאֲרָזִים" וְאָרְז בְּגִימְטְרִיא יִצְחָק הַמַּסְמֵל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה. וְכֵן כְּתוּב (דְּה"ב יג, ג) "בְּחוּר גְּבוּר חֵיל". נִרְאֶה דְּלִכֵּן כְּתוּב (ישעי' סב, ה) "כִּי יִבְעַל בְּחוּר בְּתוּלָה" דְּסוּד הַזְּוּג נַעֲשֶׂה דְּרַךְ מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת בְּחוּר. וְכֵן מְצִינּוּ עַל שְׂאוּל (ש"א ט, ב) "וְשָׁמוּ שְׂאוּל בְּחוּר וְטוֹב". וְשְׂאוּל מַסְמֵל אֶת הָעֵטְרָה שֶׁבִּיסוּד הַמְזוּנָגָת, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת'. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'עֶבֶד אֲבָרָה' שֶׁבְּחוּר ר"ת בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי רְוִיחֵי.

מוֹבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאֲרִיז'ל (שער כ"ב ח"א ע' שיד) עַל הַכְּתוּב (שה"ש ג, ז, ח) "הִנֵּה מִטְּתוֹ שְׁלֹשְׁלֵמָה שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל. כָּלֵם אַחְזֵי חֶרֶב וְגו'" שֶׁהוּא מְרָמָז עַל זְוּג יְסוּד וּמַלְכוּת. ד' מִטְּתוֹ שְׁלֹשְׁלֵמָה" מְרָמָזַת עַל הַמַּלְכוּת, שֶׁמְקַבֶּלֶת מ"שְׁשִׁים גְּבָרִים מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל" הַמְרָמָזִים עַל מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁבִּיסוּד שְׁשִׁיךְ לְמַסְפָּר שֵׁשׁ וְלְבַחֲיִנַת יִשְׂרָאֵל. וְנִרְאֶה לְהוֹסִיף דְּלִכֵּן הֵם "אַחְזֵי חֶרֶב" דְּמַדַּת הַגְּבוּרָה הִיא בְּבַחֲיִנַת חֶרֶב שְׁחוּתָךְ לְשִׁנֵי חֲצָאִים. עֵינֵי ב' לְקוּטֵי מוֹהֲרָן' (ב) ש' חֶרֶבְךָ עַל יָרֵךְ" מְרָמָז עַל הַיְסוּד שֶׁנִּקְרָא יָרֵךְ. וְכֵן כָּאֵן כְּתוּב "אִישׁ חֶרְבוֹ עַל יָרְכוֹ", וְכֵן הִבְאֵנוּ לְעִיל מִהַזְהַר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קמ:) שֶׁהָעֵטְרָה שֶׁבִּיסוּד הִיא בְּבַחֲיִנַת חֶרֶב. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'לְקוּטֵי לִוִי יִצְחָק' שֶׁמִּטָּה הִיא בְּסוּד גְּבוּרָה, לְכֵן כְּתוּב "שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבַרֵי יִשְׂרָאֵל". וְלִכֵּן אֲסוּר לִישׁוֹן תַּחַת מִטָּה בְּסִכָּה, כִּי הִיא בְּחִינַת דִּין שְׁחוּצָץ וּמוֹנֵעַ אֶת הַשְּׁפַעַת הַחֲסָדִים שֶׁל הַסִּכָּה. וְנִרְאֶה לְבָאֵר כִּינּוּן שְׁמִיטָה מִיַּעֲדַת לְשִׁינָה, שֶׁמְצַמְצָמֶת אֶת הַחַיִּים בְּתַכְלִית, זֶה שִׁיךְ לְמַדַּת הַגְּבוּרָה, וְלִכֵּן יְחוּד נִקְרָא תְּשֻׁמִּישׁ הַמִּטָּה, כִּי זֶה נַעֲשֶׂה דְּרַךְ מַדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת מִטָּה. וְכֵן מִיטָּה בְּגִימְטְרִיא דִּין.

מוֹבָא בְּסִפְר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז'ל (אמור ע' רל) שֶׁהַיְסוּד נִקְרָא אֲבָר צְנוּע וְנִסְתָּר. נִרְאֶה דְּלִכֵּן צְנוּע בְּגִימְטְרִיא גְבוּרָה לְרַמֵּז שֶׁהַיְסוּד מְשַׁפִּיעַ רַק דְּרַךְ צַד הַגְּבוּרָה שְׂבוּ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (קִידוּשֵׁין עא.) אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב שֵׁם בֶּן אֲרָבְעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת אֵינִן מוֹסְרִין אוֹתוֹ אֲלָא לְמִי שְׁצָנוּע וְעָנָו וְעוֹמֵד בְּחֻצֵי יָמָיו. בְּאֲרָנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שְׁשֵׁם מ"ב מַסְמֵל אֶת הָעֵטְרָה שֶׁבִּיסוּד שְׁמִזְנוּגָת יְסוּד וּמַלְכוּת וְשֵׁם זֶה הוּא בְּבַחֲיִנַת גְּבוּרָה. נִרְאֶה דְּהַגְּמָרָא מְרָמָזַת שְׂאֵין מוֹסְרִין שֵׁם זֶה רַק לְמִי שְׁצָנוּע וְעָנָו וְעוֹמֵד בְּחֻצֵי יָמָיו, דְּצָנוּע בְּגִימְטְרִיא גְבוּרָה וְזֶה סִימָן שֶׁהוּא רְאוּי לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַהַשְׁפָּעָה שֶׁהַגְּבוּרָה מְאַשְׁרֶת. וְעָנָו מְרָמָז שְׁנִמְצָא בְּבַחֲיִנַת עוֹנָה עִם הַקַּב"ה, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל צִיצִית'. וְעוֹמֵד בְּחֻצֵי יָמָיו מְרָמָז שֶׁהוּא רְאוּי לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפַעַת הַחֻצֵי שֶׁבִּיסוּד לְמַלְכוּת.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים. והקשר בין אותו האיש לחורבן בית המקדש.

בסדור הרש"ש בהושענא רבא בחבטת הערבה מכונים להשלים את החותם של יום הכפורים, ד"ש חותם פנימי שנקרא ציון, ויש חותם חיצון שנקרא ירושלים, ביום הכפורים מכונים רק את הפנימי שנקרא ציון, ובהושענא רבא מכונים בה' חבטות הערבה ה' אותיות מנצפ"ך של חותם ירושלים. וצריך להבין מה ההבדל בין ציון לירושלים, ומתי נחרבה ציון בחרבן בית המקדש.

מצינו בזהר (פקודי רסב:) דוד ה'ה נעוץ במקור שהמים נובעים. היינו שדוד המלך ה'ה משרש ביסוד הנוקבא שמעלה מיין נוקבין, ויסוד הנוקבא נקרא היסוד שבמלכות שמשפיע לכל המלכות. דסוד המלך הוא סוד היסוד שבמלכות, היינו הוא לוקח את המקום הזה כדי להיות מלך. ולכן נקראת המלכות **בת ציון**. (ע' ישעי' א, ח. וכן סב, יא, וכן זכריה ב, יד, וכן ט, ט ועוד). דהמלכות היא בחינת **בת** והיא מקבלת מציון היסוד שבמלכות. וכן הדבר הראשון שדוד עשה כשבא למלך בירושלים הוא (ש"ב ה, ז) **"וילפד דוד את מצדת ציון היא עיר דויד"**. כיון שעתה הוא המלך הרי היסוד שבמלכות, **ציון**, עבר אליו. לכן כבש את **מצדת ציון**, לסמל שהיסוד שבמלכות ציון עבר אליו.

מובא ב"שער הפונות" להאריז"ל (העמידה ח"א ע' רו) שגואל בגימטריא **ארבעים** כמנזן האות ס' סתומה. דאות ס' סתומה מסמלת את היסוד שבמלכות שנמצא ביד הגואל, ומשם באה הגאולה. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (העמידה ע' רטו) ו**בזה תבין כי אם היות פי גאלה ביסוד, הנה הוא בסוד היסוד שבמלכות**. וכן מובא שם (ע' ריט) **ראה נא בענינו ראשי תבות רנ"ב, שהם רמ"ח איברים שבה ועוד ארבעה איברים יתרים ב' צירים וב' דלתות שפרחם הנוקבא**. רואים שהגאולה תבוא דרך היסוד שבמלכות ששם יש את האיברים שמשלימים למספר רנ"ב. וכן **משי"ח** במלוי האותיות **מ"ם ש"ן יו"ד ח"ת** בגימטריא **יסוד שבמלכות**. ומרמז בפתוב **"מטה עזן ישלח ה' מציון"**.

מובא ב"ספר הבהיר" (קצח) ש'יסוד האשה הוא בבחינת סדק וחרץ. וכן מובא בספר 'זרע קדש' (הגדה של פסח) ש'שור הפלגים נקרא חריץ, בסוד **"לא יחרץ פלב"**, ומובא ב"שער מאמרי רשב"י להאריז"ל (ע' ש) ש'פלב מסמל את היסוד שבמלכות דקלפה. **דכלב** מספרו **ב"ן** והוא הלעמת זה של שם הו"ה במלוי הה"ו, ש'מספרו **ב"ן** ש'מסמל את היסוד שבמלכות דקדשה. ומצינו ברש"י (סנהדרין כא:) שהיה לדוד **חריץ בראשו במקום השערות**, נראה דחריץ זה מסמל את היסוד שבמלכות שהוא בבחינת חריץ, שהיה ביד דוד והיה במקום השערות המרמזות על החוטים של דוד, דיסוד זה הוא בבחינת חוט כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן רואים שהשתלשל בגשמיות בקבר דוד המלך, שיש שם שקע וחרץ בקיר במרכז החדר מול המצבה, ושקע עתיק זה הוא מעין סמל של המקום. והוסיף הרמ"ז שליט"א שהשתלשל בגשמיות בעמק שעל יד קבר דוד המלך שעושים שם קונצ'רטים של נגינה דקלפה, כי שם נמצאים הקלפות שמלבישים על מקום הנגינה דקדשה של דוד המלך נעים זמירות ישראל. וכן

כתוב (מ"ב כג, ו) על העמק הזה ששם הפתח של הגיהנם שנקרא גיא בן הינום, ושם היו מעבירים את הבנים למלך. ועבודה זרה זו שיכת למלכות דקלפה, שמקבילה למסירות נפש שיש במלכות דקדשה, לכן נקראת מולך מלשון מלכות. וכן מצינו שם בפסוק שהעמק נקרא תופת, וזה כמנין השנים מבריאת העולם עד שדוד מלך, ב' אלפים תתפ"ו, כדבארנו במאמר 'קץ הגאלה'. וכן כלי התוף ששיך למלכות כדבארנו במאמר 'צניעות האשה', נרמז בתבת תופת. והמקום הזה ששם פתח הגיהנם הוא מרכז היסורים של העולם. ודוד המלך משתתף בצער העולם, כמו שכתוב (איכה ד, כ) "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם". וכן מובא בכתבי הרמ"ע מפאנו (מאה קשיטה' לב) שהצדיקים סובלים את עונות ישראל עבור השכינה בסוד מוך שהתקינה לנדתה, ורואים שהיסורים שיכים ליסוד שבמלכות. וכן עוד לפני שדוד כבש את מצודת ציון, מצינו ברש"י (ש"ב ה, ו) שהיו שם שתי צלמים, אחד עוור על שם יצחק אבינו, והשני פיסח על שם יעקב אבינו. ורואים שבמקום הזה היו סמלים של יסורי הצדיקים.]

נראה דהיסוד שבמלכות מרמז בשמו של דוד, דשתי אותיות דל"ת מסמלות את שתי הדלתות שיש ביסוד שבמלכות, כמובא ב'שער מאמרי רשב"י' להאריז"ל (ע' רלא), כפי שבארנו לעיל במאמר 'חשמל שופר' שהאות דל"ת מסמלת את הדלתות האלו. ואות ו' מסמלת את היסוד שבמלכות עצמו. לכן יש ד' ו' ד', לרמז שהו' המסמלת את היסוד שבמלכות נמצאת בין שתי דלתות אלו. וכן דנ"ד במלוי האותיות דל"ת ו' דל"ת בגימטריא יסוד שבמלכות עם המלים.

מובא בספר 'שערי גן עדן' (אות ב' דרך ג) ציון היא גוף יסוד הנוקבא, וירושלים היא הבשר התפוח שביסוד נוקבא. היינו שציון הוא החלק הפנימי של יסוד הנוקבא, וירושלים שייכת לחלק החיצון. וכן ירושלים בגימטריא יסוד במלוי האותיות יו"ד סמ"ך ו' דל"ת, וכן מובא בספר 'סוד המספר שש' מהרב גלזרסון שליט"א שציון וירושלים בגימטריא ברית עולם. וכן רואים בתפילת יעלה ויבא שמזכירים קודם את מלכות בית דוד שהיא הפנימי, ואחר כך את ירושלים שהיא החיצון. ואחר כך את כל עם ישראל שמקבלים משם. וזכרון משיח בן דוד עבדך. וזכרון ירושלים עיר קדשך. וזכרון כל עמך בית ישראל. וכן כתוב (ישעי' ב, ג) "כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים". ורואים שמציון יוצא תורה שהיא פנימי, ומירושלים יוצא נבואה, שהיא חיצונית ביחס לתורה. ולכן ביום כיפור מתקנים את ציון שהוא הפנימי, ואחר כך בהושענא רבא מתקנים את ירושלים שהיא החיצון. וכל זה הכנה לשפע הגדול שעם ישראל יקבל ביחוד הגדול של חודש תשרי, בתיבת אחד של שמע ישראל בקדושת כתר של מוסף שמיני עצרת. והיחוד הזה הוא ההשלמה של כל החודש תשרי, היינו כל עבודת ראש השנה, ועשרת ימי תשובה, ויום הכיפורים, והנענועים וההשוענות וכו', הכל הכנה ליחוד הגדול הזה שמכוונים אותו בשמות הוי"ה אהי"ה, הוי"ה אלהים, הוי"ה אדני.

מובא באגרות ה'חתם סופר' בשם רבו ר' נתן אדלר זצ"ל שהטעם שאין לומדים בליל ניטל שניטל ונתלה אותו האיש, הוא אותו טעם שאין לומדים בליל תשעה באב, כאבלות על חורבן הבית. וצריך להבין מדוע תלייתו של אותו האיש שנתלה על ידי הסנהדרין בגלל שהיה מסית ומדיח, לאחר

ששנה ופרש, יש לה בחינה כחורבן ירושלים, עד כדי כך שהשתלשל המנהג בקהילות ישראל כל הדורות לא ללמוד בלילה הזה כמו בליל תשעה באב. ועוד צריך להבין מדוע דוקא ממעשה זה נולדה תנועת הנצרות שרוב אומות העולם נמשכו אחריה עד היום, וגרמו הרבה צרות לישראל כל הדורות. ונראה לבאר על פי דברינו שלאחר החטאים של המלכים ושאר הרשעים שחטאו בתקופה שלפני חורבן הבית כידוע, המעשה של אותו האיש סימל והיה ה"מכה בפטיש" של חורבן ציון, שנחרבה לפני חורבן ירושלים. שהרי כל ענין החורבן הוא כניסת המחיצה של אומות העולם שלוקחים את השפע של הקדושה לעצמם, והחורבן והמחיצה התחילו בחורבן ציון, ששם כבר לקחו את השפע הפנימי, והסמל של חורבן ציון היה בתנועה שהקים אותו האיש כפי שנבאר. ואחר כך שנחרב הבית אמרו חז"ל (איכ"ר א, מא) **אריה הרוג הרגתם, קמח טחון טחנתם, עיר שרופה שרפתם**. כיון שהשפע של ציון שהוא הפנימי כבר נחרב, והשפע של הקדושה כבר הולך לאומות העולם. ולכן המדרש מציין **אריה הרוג**, המסמל את מלכות בית דוד, **"גור אריה יהודה"**, וכן **קמח טחון**, מסמל את שפע הפרנסה שבאה ממלכות בית דוד. ולכן מיליארדי אנשים מאומות העולם נמשכים אחרי הנצרות כל הדורות, כי שם נמצאת היניקה הגדולה מציון שהשתלשלה, מהמעשה הזה, שהיא באותה בחינה של חורבן הבית. וכפי שידוע שאותו האיש היה נצר לדוד המלך, ולכן הוא קרא לעצמו **נוצרי**, על שם הפסוק **"ונצר משרשיו יפרה"**. והוא נולד כידוע ממעשה זנות של אמו מרים שהיתה נכדה של שאלתיאל מזרע דוד, שזנתה עם גוי ששמו היה פנדירא. עיין כל ההסטוריה בספר 'ישראל והזמנים' (חודש טבת). ופעילותו היתה כידוע בהר ציון במקומו של דוד המלך, ובגלל זה הנוצרים הקימו שם כנסיות וכו'. וכן שמו כפי שמופיע באגרת תימן להרמב"ם היה **ישוע** שהוא מצד אחד אותיות **עשיו** עם **י"ד** המסמל את יניקתו מהקדושה, ומצד שני הוא בגימטריא **דוד בן ישי**. כי משם הוא יונק. וכן **נוצרי** אותיות **ציון ר'**, דאות **ר'** מסמלת את **הרע** כידוע. או באופן אחר **נוצרים** אותיות **ציון מר**, **דעמלק** הוא בגימטריא **מר**, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא היסוד דקליפה שמשפיע לכל השבעים אומות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן מובא בפרע"ח להאריז"ל (ר"ח פ"ג ח"ב תס) **שישוע היה גלגול עשיו**. וכן רואים בגמרא (סוטה מז.) שהחטא הראשון שחטא אותו האיש לאחר שרבי יהושע בן פרחיה נידהו, היה שהעמיד **לבנה** לעבודה זרה. ולבנה מסמלת את מלכות בית דוד שהיא בבחינת אבן, שנקראת **לבנה**, על שם ה**לבנה**.

מובא בקונטרס מהגרי"מ מורגנשטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאולה יעשו תיקון בהר ציון, ומשם ימשך התיקון לירושלים. ומבואר לדברינו, שכשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העיקר, כך התיקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאולה השלימה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) **"וְעָלוּ מוֹשְׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לְשֹׁפֵט אֶת הָרָע וְהִיטָה לָהּ הַמְּלוּכָה"**. ורואים שתחילת עליית המושיעים היא **"בהר ציון"**, ששם שופטים את **"הר עשו"**, היינו שעוצרים את היניקה של עשו מציון, ואחר כך **"והיתה לה' המלוכה"**. וכן מובא בספר 'הפליאה' שהיה אחד הראשונים שהגאולה תבא

כשאומות העולם יפסיקו לינוק מאותו האיש. ונביא את דבריו: (ד"ה שאל משה למט"ט) "והנה רחל בתו באה עם הצאן" "ורחל" שהיא כנסת ישראל, ו"צאן" הוא ת"ת, "אשר לאביה" הוא חסד, ומצד עונות ישראל היא באה לאט לאט בקירוב הזמן אורך הגלות הד' כי אין לה רשות, ובהגיע הזמן, הוא הזמן שאמר יש"ו לאומות העולם להיות עולם חרב, היא הזמן שיעשה מלחמה למעלה כאשר יתבאר לפנינו, ויפלו כל השרים למעלה וישתעבדו תחת כנסת ישראל ויחזרו האומות למטה ליפול ולהשתעבד תחת יד ישראל, וזהו קרא אותו האיש חורבן העולם הוא חורבן האומות, ולא אמר להם האמת שהוא חורבנם כי היה ירא מהם פן יחזרו להם ואיש תחבולות היה יש"ו, והאמינו לו שהוא חורבן העולם, והם אינם יודעים שבישר להם חורבנם, ואז ילכו הווי"ן ויאמרו לכנסת ישראל קום בתולת ישראל, וזהו רחל באה עם הצאן. וחשוב לציין שאף על פי שציון וירושלים הן שתי בחינות, ויש להן מקומות חלוקים בגשמיות, כיון שהן שייכים לאותה בחינה הן מתאחדים. כפי שבארנו במאמר 'חשמל אות' שאבן השתיה בבית המקדש היה הסמל של ציון שהיה שם, וכן רואים בהושענא רבה שהוא יום האושפיזין של דוד המלך, ובו מתקנים את ירושלים כדלעיל. כי מלכות בית דוד וירושלים הן שני צדדים של אותו מטבע, ואחד קשור בשני.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפי חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג שלנו.

מוֹבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) **"כָּל גֵּי אִי וְנִשְׂא"**, שְׁלֻעֲתִיד לְבֹא תִנְשֵׂא וְתִתְרוֹמֵם מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ בִּינוֹן שְׁכָל עֲנִין הַגְּאֹלָה בֵּא מִתּוֹרַת הַרְמֵז, לְכֹן בְּזִמְן הַגְּאֹלָה תִתְרוֹמֵם וְתִתְנַשֵּׂא מֵאֵד תּוֹרַת הַרְמֵז בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל. וְכֵן מְצִינוּ בְּזִהַר (תיקונים קכ): **"כָּל גֵּי אִי וְנִשְׂא"**, אֵלוּ גִימְטְרִיאוֹת פְּרָפְרָאוֹת לְחֻכְמָה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ' פ' שְׁלִיט"א שְׁ"כָל גֵּי אִי וְנִשְׂא", בְּגִימְטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן מְצִינוּ דְבָרִים מְבַהֲלִים בְּזִהַר (תיקונים קטז). שְׁמִי שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ חֲשִׁבוֹנוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת עֲתִיד לְרַדֵּת לְמַדּוֹר הַתְּחִתּוֹן בְּיוֹתֵר בְּגִיהֵנָם. וְנִבִּיא אֵת לְשׁוֹנוֹ: **מִי שֶׁלֹּא יוֹדֵעַ בְּגִימְטְרִיאוֹת וְחֲשִׁבוֹנוֹת, עֲתִיד לְרַדֵּת לְשֵׂאוֹל, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהָ בְּמִדְרָשׁ, "כִּי אֵין מַעֲשֶׂה וְחֲשִׁבוֹן וְדַעַת וְחֻכְמָה בְּשֵׂאוֹל אֲשֶׁר אֵתָה הַלֵּךְ שְׁמָה"**. וּמִבְּאֵר ה'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' שְׁגִימְטְרִיאוֹת מִיְחֻדוֹת קב"ה וְשִׁכְיִנְתִּיהָ, וּמִי שְׁאִינוּ מִיְחַדֵּם עֲלוֹל לְהַפְשֵׁל בְּעֵבְרוֹת שְׁמוֹרִידוֹת אוֹתוֹ לְשֵׂאוֹל. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁתּוֹרַת הַרְמֵז הִיא סוֹד הַיְחוּד וְהַגְּאֹלָה לְחַבֵּר אֵת הָעוֹלָמוֹת, וַיֵּשׁ לָהּ חֲשִׁיבוֹת גְּדוֹלָה מֵאֵד. וְכֵן מְצִינוּ בְּזִהַר (תיקונים קיח). עַל הַכְּתוּב "וַיִּקְבֹּר אוֹתוֹ בְּגִי", שְׁמִשָּׁה נִקְבֵּר בְּסוֹד הַכְּתוּב **"כָּל גֵּי אִי וְנִשְׂא"**. וְעַל זֶה נֶאֱמַר הַפְּסוּק שֶׁל הַגְּאֹלָה הַעֲתִידָהּ, "וַיִּנַּח אֵת אָדָם בְּגִי מְלַח". וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שֶׁהֲגִי מְסַמֵּל אֵת תּוֹרַת הַרְמֵז שְׁשֵׁם נִמְצָא הַמַּעֲבָר לְסוֹדוֹת הַתּוֹרָה, וְלַגְּאֹלָה,

וכן משה נקבר במקום הזה, כפי שנבאר על הר נבו שהוא אותיות נ' בו. וכן במלחמת גוג ומגוג מזכר כמה פעמים "גי". (זכריה יד, ד) "ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה: ונסתם גיא הרי פי יגיע גי הרים אל אצל". וכן ביחזקאל (לט, יא) "והיה ביום ההוא אתן לגוג מקום שם קבר בישראל גי העברים קדמת הים וחסמת היא את העברים וקברו שם את גוג ואת כל המונו וקראו גיא המון גוג". וכן "גי" בגימטריא גוג.

עין בגירסת הגר"א על המכילתא (שמות יד, כ), ובמדרש תלפיות ערך גוג, שמלחמת גוג ומגוג תחל ג' שעות קודם הניץ החמה של הושענא רבא, ותמשך ג' שעות בלבד. ועל זה אנו מתפללים הושענא שלש שעות. ואם נחבר דברים אלה לדברי הזהר שהבאנו, יוצא שיום הושענא רבא תשע"ג צפוי להיות יום מלחמת גוג ומגוג. וכן מצינו במדרש (ילקוט שיר השירים תתקפח) אמר רבי ברכיה בשלש שעות עתיד הקב"ה ליפרע מעשו ואלופיו שנאמר "עתה אקום יאמר ה', עתה ארומם, עתה אנשא". ושמעתי מהרמ"ז שליט"א שג' שעות אותיות

תשע"ג. וכן תשע"ג בגימטריא הניץ הושענא רבא. וכן הנסח שאומרים בתקון חצות ויאמר לעם דל השואל. ובא לציון גואל. בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' צ' ח' שליט"א שהכתוב (תהלים קלז, ח) "בת בבל השדודה אשרי שישלם לך את גמולך שגמלת לנו", בגימטריא תשע"ג. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שבשנת תשע"ג בגימטריא בתשרי עתידין להגאל. וכן תשע"ג ר"ת תשרי גאולה עתידה. וכן בתשע"ג באתב"ש בגימטריא בחג הסוכות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שנסח התפלה הן גאלתי אתכם אחרית כראשית אותיות כ"א תשרי, יום הושענא רבא. וכן כראשית בגימטריא הכתוב על הגאלה (בראשית נ, כד) "ואלהים פקד יפקד אתכם".

כמו כן מצינו הזהר שסמוך לגמר השבעים ושתיים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע", מה שלצערנו כבר רואים בימינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן נשיא ארה"ב אובאמה נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניך אל גוג ארץ המגוג ונשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ואמרת כה אמר אדני הוי"ה", בדלוג ז' אותיות. וכן הראש של גוג ומגוג הוא הראש של כל השבעים אמות, לכן אובאמה הוא גם נוצרי וגם מוסלמי, [עשו וישמעאל], שהם ב' השרשים של כל האמות, חסד וגבורה דקלפה. וכן פרצופי אבא אמה שרשי החסד וגבורה דקלפה נרמזים בשמו. או באפן אחר אב אם ו"ה המרמז גם על ז"ן דקלפה. ולכן שם ארצות הברית, המרמז על היסוד שמחבר את כל הפרצופים והספירות דקלפה. וכן ברק אובאמה בגימטריא נחש, הלעמת זה של משיח, פידוע. וכן ברק חוייין אובמה בגימטריא סוכת דוד. עד כאן דברי הרב בן הקון שליט"א. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכושי בגימטריא שמו של משיח בן דוד, מנחם בן עמיאל. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שבאובאמה יש בפנים אותיות מואב, שהיא הקלפה שממנה יצא מלך המשיח, כיון שהיא מלבישה עליו. וכן שמעתי שאמריקה מכנה בפי הבריות בשם דוד סם. ואותיות דוד סמוכות לגוג, וסם מרמז על הס"ם שהוא השר של כל השבעים

אמות. וכן שלחו לי שאמריקה בגימטריא פרעה, שהיה ראש של כל השבעים אומות. ומצאו שתמונת פרעה בפירמדות במצרים דומה לתמונת אובמה.

והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שישנם כמה רמזים על אובאמה בפרק ע"ד בתהלים: "עד מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח: למה תשיב ידך וימינך מקרב [ברק], חיקך כלה [בגימטריא אובאמה]. ואלהים מלפי מקדם [בגימטריא חוסיין], פעל ישועות בקרב [ברק]. הארץ: אתה פוררת בעזך ים שברת ראשי [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה]. תנינים על המים: אתה רצפת ראשי [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה] לויתן תתננו מאכל לעם לציים". [הצי האמריקני]. ועוד הוסיף שיש רמז על ברק אובמה בפסוקים המדברים על מלחמת גוג ומגוג. (זכריה יד, ג) "ונלחם בגוים ההם ביום הלחמו ביום קרב: [אותיות ברק]. ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזתים אשר [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה] על פני ירושלם מקדם", בגימטריא חוסיין".

וביתר עמק נראה לבאר מדוע הקץ והסיום של תקופת הגלות קשורים לספירת ההוד, שהיא בתחתית קו הגבורה, ומסמלת את הצמצום היותר גדול. דאף על פי שהקץ בא ממדת החסד "קץ הימין" כדלעיל, הימין פועל דרך קו השמאל, ובעקר דרך מדת ההוד שהיא בתחתית קו השמאל לעשות את הקץ והסיום, דקו השמאל תפקידו לעשות קץ וסוף לכל דבר. כפי שמצינו בזהר חדש (תיקונים קכח): **שיצחק** הוא אותיות קץ חי, וכפי שמצינו בגמרא (חגיגה יב.) **"אני אל שדי, אני הוא שאמרתי לעולמי די.** ושם שדי הוא שם של גבורה שאומר די. כמובא בלק"ת להאר"ל (וירא ע' סד). וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית מג, יד) **לפיכך התפלל באל שדי מי שאמר לעולם די יאמר לצרותי די.** ורואים שהסוף של הצרות והגלות בא משם שדי שאומר די. וכן די בגימטריא הוד. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שאותיות **די** סמוכות לאותיות **כה**. ומצינו בזהר (בלק ריב) שתחילת התהליך של ביאת המשיח יהיה ביום **כה** באלול שהוא יום בריאת העולם.

וכן מצינו בזהר שהגאלה תהיה מתוך דחק העניות. ונביא את דבריו: (תיקונים גג) **"נימן ה' דג גדול לבלע את יונה", דא עניותא, דאיהו עצב, ונוקבא דיליה עצבון, דכורא דג נוקבא דגה, דא הוא "ויתפלל יונה אל ה' אלקי"ו ממעי הדגה", מכפנא דעניותא דמטי למעו דישראל, בההוא זמנא "ויאמר ה' לדג ויקא את יונה", בדוחקא דדאגה דילהון דדואגין מן עניותא, מדוחקא יפקון מן גלותא, הדא הוא דכתיב "ואת עם עני תושיע".** וכן מצינו במדרש (ילקוט זכריה תקסט) **רבי פנחס בשם ר' ראובן חמש פעמים מקים דוד להקב"ה בספר ראשון של תהלים "קומה ה", אמר לו הקב"ה דוד בני אפלו אתה מקימני אלף פעמים איני קם, אימתי אני קם לכשאראה עניים נשדדים ואביונים נאנקים, הדא הוא דכתיב "משד עניים מאנקת אביונים עתה אקום יאמר ה'".** וכן מובא בשם הרבי מקוצק בשעה שבני ישראל יהיו טרודים מאד מדאגת הפרנסה, אז יבא משיח. וכן מובא בשם ר' ישראל מרוזין (נר ישראל ערך חבלי משיח), וכעין זה בשם ה'אוהב ישראל' (ילקוט אוהב ישראל), **שכמה שנים קודם ביאת המשיח יהיה שפע של פרנסה לישראל, ואחר כך תדלדל שוב הפרנסה, ומרב הקשי יבא משיח.** ודחק

העניות שמביא את הגאולה הוא הדחק של תלמידי חכמים דוקא, כמובא בפרוש הגר"א על הזהר (אחר) (ט) דוחקא של תלמידי חכמים ממהר הגאולה, כמו שאמרו אגרא דכלה דוחקא. וכן מלשון הגמרא שהבאנו לעיל רואים שהשבע הגדול של תשע"ג קשור עם התלמידי חכמים והתורה. בחמישית שבע גדול, ואוכלין ושותין ושמחין, ותורה חוזרת ללומדיה.

מצינו במדרש (ילקוט ישעי' תצט. פסיקתא לו) אמר רבי יצחק שנה שמלך המשיח נגלה בו, כל מלכי אמות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס מתגרה במלך ערבי, והולך מלך ערבי לאדום ליטול עצה מהם, וחוזר מלך פרס ומחריב את כל העולם, וכל אמות העולם מתרעשים ומתבהלים ונופלים על פניהם ויאחז אותם צירים כצירי יולדה, וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומר להיכן נבא ונגלך, להיכן נבא ונגלך, ואומר להם בני אל תתיראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם מפני מה אתם מתיראים אל תיראו הגיע זמן גאלתכם. והוסיף הרה"ג ר' שמואל וינגורט שליט"א שמצינו במדרש (פסיקתא רבתי לו) אמר רבי שמעון בן פזי באותה שעה מגביהו הקב"ה למשיח עד שמי השמים ופורש עליו מזיו כבודו מפני אמות העולם, בפני הפרסיים הרשעים אומר לו אפרים משיח צדקנו הוי דין על אלו ועשה בהם מה שנפשתן חפצה שאלמלא חמים שגברו עליך ביותר, כבר אבדוך מן העולם ברגע אחד. ורואים שבזמן הגאולה הפרסיים יפעלו ברגע אחד. וכן איר"ן ר"ת הכתוב שנאמר על משיח בן יוסף. (ירמי' לא, יט) "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים כי מדי דברי בו זכר אצרכנו עוד על פן המו מעי לו רחם ארחמנו נאם הו"ה". והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שאיר"ן ר"ת הפסוקים שמדברים על שליטת יוסף ונכדו יהושע על האומות. (בראשית מא, מא) "ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים", (יהושע ו, ב) "ויאמר ה' אל יהושע ראה נתתי בידך את יריחו ואת מלכה גבורי החיל".

מצינו בזהר בשני מקומות (אחרי סח. פנחס רמט. ובפירוש הגר"א שם ועל הזהר פקודי רנה) שיש שבעים שנים של חבלי משיח, בסוד שבעים קולות של יולדת. ובסוד שבעים אמות. ואחר כך יש ב' שנים בסוד הלדה עצמה כנגד ב' דלתות של היולדת. והגר"א (על הזהר פנחס ריט:) מתברר את דברי הזהר בכל המקומות עם הזהר של תהליך מאה שנה שנביא לקמן, שכלם מכונים לשנת תשע"ב. ולפי זה יוצא שהשנים תשע"א תשע"ב הן בסוד לדת משיח, וסוף תשע"ב תהיה ביאת המשיח. וכן מובא בספר 'נתיבות הלוי' בריסק ח"א עמוד רנ"ח שהגר"ר מאיר סאלאוויצ'יק שליט"א שאל את אביו הגר"ז מבריסק זצ"ל על שבעים השנים של חבלי משיח, ואמר שאנו כבר נמצאים בתוכם.

ובזהר (פנחס רמט.) מבאר באריכות את ענין הלדה בב' שנים, ומשמע שם בכמה מקומות שעקר נקדת הלדה של ב' משיחין היא ב"ד בניסן. וכן יד' ניסן בגימטריא "פקד". ומובא ב'אור החיים' (שמות ג, טו) שהלשון "פקד" בפתוב שם, מרמז על הגאולה העתידה. וכן יד' ניסן בא אחרי ק"ץ ימים מתחלת השנה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שניסן בגימטריא יוסף דוד, המסמלים חבור ב' משיחים. וכן נבאר לקמן ששנת תשע"ב היא נקדת החבור בין ב' משיחין בתהליך של מאה שנה, ולכן

מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם וַיהוּדָה בְּגִימְטְרִיא ה'תשע"ב. וכן מובא בשם הג"ר בְּנִיְהוּ שְׂמוּאֵלִי שְׁלִיט"א שְׁאָמַר על נפילת אמות ישמעאל בשנים האחרונות, שהשתלשל בגשמיות השם **הָאֲבִיב הָעֶרְבִי**, ומשמים מרמזים לנו על הגאולה שהיא בסוד פסח שנקרא **חג האביב**. וכן האביב הערבי התחיל בניסן תשע"א שאז התחילו השנתיים של לידת משיח לפי השיטה הכי מאוחרת. והבאנו מהאדמו"ר משומרי אמונים זצ"ל שהתייחס לאביב הערבי כפעולתיו של משיח ממש. וכן שמעתי בשם אחד מהמקובלים שליט"א שאמר בחודש ניסן תשע"א כשהתחיל האביב הערבי שעכשיו צריך לחכות שנתיים כדי לראות את הגאולה ממש. והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א ש'א' נסן תשע"ב בְּגִימְטְרִיא הַכְּתוּב "אֲנִי הוֹי"ה בְּעֵתָהּ אַחִישֶׁנָּה". וכן מרן הגר"ע יוסף שליט"א אמר לאחר שעוררו במוצ"ש פְּרֻשֶׁת זְכוּר תשע"ב, להתכונן למשיח בפסח הקרוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג המקבל ר' תדהר אילון אזולאי שליט"א שְׁבַחֲדֵשׁ נִסָּן תשע"ב תתחלנה המהפכות הגדולות של הגאולה. (הדברים נאמרו לאברכים שעשו גלגולי שלג עם כוונות בשובבי"ם לכפרה, והרב אמר להזדרזו בתיקון כי אחרי פורים העולם הולך להתהפך ולא יוכלו יותר לעשות תיקונים כאלו.) והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שְׁנִיָסָן נֶגְאָלוּ בְּגִימְטְרִיא אֵינָן.

וְהוֹסִיף הרמ"ז שליט"א שאינן מרמזות בפרק הזה "על כן לא נִירָא בְּהַמִּיר אָרְעָן" אותיות אֵינָן. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרונזון שליט"א שהכתוב (משלי ג' כה) "אֵל תִּירָא מִפְּחָד" עם המלים בְּגִימְטְרִיא ה'תשע"ב. והמשך הכתוב "פְּתָאִים" בְּגִימְטְרִיא מִלְחָמָה אָדוּם וּפְרָס. וכן הכתוב (ירמי' מו, כז) "וְאֵתָה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשַׁעַן מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאֶרֶץ שְׁבִים וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנָן וְאִין מִחְרִיד" בְּגִימְטְרִיא אֵינָאֵן. והוסיף הרה"ג ר' גמליאל רבינוביץ שליט"א שהכתוב **הַמְדַבֵּר עַל גּוֹג וּמְגוּג** (תהילים פג, ג) "כִּי הִנֵּה אֹיְבֵיךָ יְהַמְיוּ" בְּגִימְטְרִיא אֵינָן. וכן טְהָרָן מְרַמֶּזֶת עַל טְהַרְת הָעוֹלָם וּגְאֻלָּתוֹ שֶׁתַּתְּחִיל מֵהַמְקוֹם הַזֶּה, כְּשֵׁיכֻלּוֹ אֶת הַרְשָׁעִים שָׁם. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שאחד ממתקני הגרעין שלהם נמצא במקום ששמו 'קוּם', ומרמז על 'קוּם בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל', וְכִשְׁזָה נּוֹפֵל, זֶה קָם. והכור **בושהר** יהפך **לבשורה** של **קול מבשר מבשר ואומר**.

וְכֵן הראו לי ספר 'תרבות המאיה והיהדות' מהרב גלזרסון ופרופסור הארליק, שֶׁמְבִיאִים תְּרַבּוּיּוֹת שֶׁל גוֹיִם מִלִּפְנֵי יוֹתֵר מִ2000 שָׁנָה שֶׁהִתִּיחֶסוּ לִשְׁנַת 2012 לְמַנְיָנָם כְּסוּף הָעוֹלָם, וּבִיְתֵר דִּיוֹק הֵם מְסִימִים אֶת הַלּוּחַ שֶׁלָּהֶם בְּיוֹם עֲשָׂרָה בְּטַבַּת ה'תשע"ג. [וכן מובא בספר הפליאה (ד"ה שאל משה למט"ט) שלנוצרים יש אמונה מאותו האיש על סוף העולם, ולפי ספר הפליאה האמונה הזאת היא סוף העולם האמיתי שלהם, וזמן הגאולה של כלל ישראל, ובימים אלו בטבת יחול זמן החגא שלהם]. והמאיה הגיעו לזה על פי מדע האקסטרונומיה, שעומד לחול שנוי גדול בשנת 2012 שלראשונה יקבל כדור הארץ אנרגיה באפן ישיר מקו ההונב, שהוא הקו שנותן את האנרגיה לשמש וכוכבים וכו'. ולא כמו תמיד שפדור הארץ מקבל רק דרך השמש וכוכבים.

מוּבָא בְּסִפְר 'לְקוּט אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל' הרה"ק רבי מרדכי מסלונים זיע"א ספר שְׁשִׁמַע בְּשֵׁם הרה"ק מאפסא זיע"א שְׁבַאֲחֶרֶת הַיָּמִים יִרְצוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם לְהִלָּחֵם זֶה בְּזֵה, אֵן יַחֲשְׁבוּ וַיִּתְבּוֹנְנוּ שֶׁתִּצָּא מִזֶּה טוֹבָה לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּתְאַסְפוּ כָּלֵם לְהַשׁוֹת הַחֲלוּקִים בְּיַנְיָהֶם כְּדִי

שְׁלֹא יִצְטָרְכוּ לְהִלָּחֵם, אֲךָ זֶה לֹא יֵעָזֵר לָהֶם, וְהֵם יִלְחָמוּ זֶה בְּזֶה עַד שְׁיֵאָנֵץ סוּפָם. וְסִיִּים שְׁמַתָּר לֹאמֵר הַדָּבָר בְּשֵׁמוֹ, כְּאֹמֵר בְּשֵׁם נְבִיא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שְׁפָר"ס ר"ת פָּרַס רוֹסִיָּה סִין, שְׁאֵלוֹ הִשְׁלַשׁ הוֹלְכוֹת יַחַד נֶגֶד אָדוֹם, כְּפִי שְׂרֹאִים בְּיָמֵינוּ. וְכֵן הוֹסִיף שֶׁשָּׁמַע מֵהֶרֶב לְוִין זצ"ל שֶׁהָיָה מְזַקְנֵי חֲסִידֵי קַרְלִין, שֶׁהוּא שָׁמַע מֵהָאֲדָמוֹר הַיְנוּקָא מְקַרְלִין זצ"ל, [הַפְּרִינְקֹפּוּרְטֵר] שֶׁהָיָה בְּעַל רֹיחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהָיָה מֵהֵיחִידִים שֶׁצָּפוּ אֶת הַשּׂוֹאָה הַרְבֵּה שָׁנִים קוֹדֶם, וְהוּא אָמַר שֶׁסִּין תַּחְרִיב אֶת נְיוֹ יוֹרְק, פְּרִיז, וְלוֹנְדוֹן, [ר"ת נפ"ל] בְּתוֹךְ שְׁלֹשׁ דְּקוֹת. זֹאת הוּא אָמַר לְפָנַי מֵאָה שָׁנָה בְּטָרְם נוֹדַע בְּעוֹלָם עַל פְּצָצוֹת אָטוֹם. [וּלְפִי זֶה יִתְכַן מְאֹד שְׁגֹזֶרֶת הַמֵּיִלָּה בְּנְיוֹ יוֹרְק תִּכְלִיתָהּ לְהַבְרִיחַ אֶת הַיְהוּדִים מִמְּקוֹם הַסְּפִנָּה]. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רֵיסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁהֵעִיר נְיוֹ יוֹרְק מְרוֹמְזֵת בְּדִילוֹג ט"ו אוֹתִיּוֹת בַּפְּסוּקִים (יחזקאל פֶּרֶק ז ד) "וְלֹא תַחֲוֶס עֵינַי עֲלֶיךָ וְלֹא אַחְמוֹל כִּי דָרְכֶיךָ עֲלֶיךָ אֲתוֹן וְתוֹעֲבוֹתֶיךָ בְּתוֹכֶךָ תִּהְיֶינָה וַיִּדְעָתָם כִּי אֲנִי יְהוָה: כֹּה אָמַר אֲדֹנָי הו"ה רָעָה אַחַת רָעָה הִנֵּה בָּאָה: קָץ בָּא בָּא הַקָּץ אֲלֶיךָ הִנֵּה בָּאָה".

וְעוֹד רוֹאִים מִלְשׁוֹן הַזֵּהָר שֶׁהִגָּאֵלָה תִּהְיֶה בְּסוֹד הָעֶרֶב דִּיצָחָק, נִרְאָה שֶׁהַזֵּהָר מְדַגֵּישׁ אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל הָעֶרֶב לִיצָחָק, לְרַמֵּז עַל מָה שֶׁמְצִינֵנוּ בְּגִמְרָא (שְׁבַת פט:), שֶׁלְעֵתִיד לְבֹא בְּזִמְנֵן הִגָּאֵלָה יֹאמְרוּ לִיצָחָק כִּי אַתָּה אַבִּינוּ, כִּי הוּא יִמְלִיץ טוֹב עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁיִּזְכּוּ לְכַפְרָה וְלִגְאֻלָּה. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּזֵּהָר (שְׁמִינִי לח:), שֶׁהִגָּאֵלָה תִּהְיֶה בְּסוֹד יִצָּחָק. וְכֵן מְצִינֵנוּ בַּזֵּהָר (תוֹלְדוֹת קלה), בְּאוֹתוֹ זְמַן יִשְׁיֵגוּ הַצְּדִיקִים דַּעַת שְׁלֵמָה וְכו', הַדָּא הוּא דְכַתִּיב "וְאֵלָה תוֹלְדוֹת יִצָּחָק בֶּן אַבְרָהָם", אֵלֹהֵם תוֹלְדוֹת הַשְּׁמִחָה וְהַשְּׂחֹק שֶׁיְהֵא בְּעוֹלָם בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְכֵן מוּבָא בְּבַעַל הַטּוֹרִים' (בְּרַאשִׁית כה, יח) "עַל פְּנֵי כָל אֲחֵיו נִפְל" וְסָמֵךְ לִיָּה וְאֵלָה תוֹלְדוֹת יִצָּחָק. לֹאמֵר כְּשִׁיפֹל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים אֲזַ יִצְמַח בֶּן דָּוִד שֶׁהוּא מֵתוֹלְדוֹת יִצָּחָק. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (פ' וִירָא ע' נח) כְּמוֹ שְׁמַאבְרָהֶם יִצָּא יִצָּחָק, כֵּן יִצָּא מְלוֹט יִצָּחָק, ק"ץ ח"י, דְּהֵינּוּ הַמְּשִׁיחַ בְּסוֹד "דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיִם". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁהִכְתוּב (בְּרַאשִׁית כא, ה) "וְאַבְרָהָם בֶּן מֵאָה שָׁנָה בְּהוֹלֵד לוֹ אֶת יִצָּחָק בְּנוֹ". עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַמִּילִים, בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב.

בַּמְאָמֵר הַמְּסַגֵּר שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אֶחָד מִגְּדוּלֵי הַמְּקַבְּלִים שְׁלִיט"א בְּעֵינַי בְּנִית הָאֲרֶץ בְּיָמֵינוּ דְרַךְ הַצִּיּוֹנוֹת וּמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, וְגַם דְרַךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים שְׁבוּנִים אֶת הָאֲרֶץ מֵהַכֶּסֶף שֶׁמְקַבְּלִים מִכָּל הָעוֹלָם בְּגַל הַסְּכָמִי אוֹסְלוֹ וְכו', שֶׁכָּל זֶה הוּא סוֹד הַנְּסִיכָה שְׁבָאָה קִדְם הִגָּאֵלָה שֶׁהִיא בְּסוֹד הַנְּשׂוּאִין. דְּנְסִיכָה הִיא בְּחִינַת אַבָּא וְאֵמָא שְׁמִכְנִים אֶת בֵּתָם לְנְשׂוּאִין, וְהָאוֹר שֶׁל אַבָּא יוֹרֵד יִשָּׂר לְבַת שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, וְהַנְּסִיכָה נִקְרָאת בְּנֵן הַמַּלְכוּת. וְכֵן בְּנִית הָאֲרֶץ וְכו' הִיא הַכְּנָה לְגֵאֵלָה שְׁנַעֲשִׂית גַּם דְרַךְ הַקְּלָפוֹת, וְאוֹתָהּ הַכְּנָה שְׁעוֹשִׂים הַצִּיּוֹנִים, עוֹשִׂים גַּם הַיִּשְׁמַעְאֵלִים. כְּפִי שֶׁיְדוּעַ שֶׁהַיִּשְׁמַעְאֵלִים הַתַּחֲלִילוּ לְבָנוֹת אֶת עֲרִיָּהֶם רַק בְּמֵאָה שָׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת כְּמוֹ הַיְהוּדִים. וְהַכְּנָה לְגֵאֵלָה הִיא לֹא אֶתְחַלְתָּא דְּגֵאֵלָה כְּמוֹ שְׂאֲחֵרִים טַעֲנוּ, כְּמוֹ שֶׁצְּחָצוּחַ הַמְּנַעְלִים לְשִׁבְתָּ אֵינּוּ אֶתְחַלְתָּא דְּשִׁבְתָּ, וְאֵין כָּאֵן הַמְּקוֹם לְהָאֲרֶץ. וְלְפִי זֶה מְבַאֵר שֶׁקִּדְם גֵּאֵלַת בֵּית שְׁנֵי הֵיטָה נְסִיכָה בְּנֵס פּוֹרִים שֶׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל דְרַךְ הַמֶּן שְׁנַתָּן עֲצָה לְאַחֲשׂוֹרוֹשׁ לְהַרְגֵּ אֶת וְשִׁתִּי. וְכֵן מוּבָא בְּמַלְבִּי"ם (אֶסְתֵּר ג, א) שֶׁהֵמֶן הָיָה זֶה שֶׁיַּעֲזֵץ לְאַחֲשׂוֹרוֹשׁ לְקַבֵּץ

בתולדות ולמצא מלכה חדשה, ובזה הוא בעצמו גרם שאסתר תנשא לאחשורוש, ותפר את מזמותיו להרג את כלל ישראל. כל זה היה האור של אבא בסוד סיום הנסירה, כמובא ב'שער הכונות' להאריז"ל על פורים. ובארנו במאמר 'סוד החצי' שבמגלת אסתר לא מזכרת הלשון ארץ, רק **מדינה** שהיא מלשון **דין** והיא בגימטריא **חצי**. לרמז על סוד הנסירה שמנסרת את חצי הדינים. וכן בארנו שלא מזכרת כלל המלה 'ישראל' במגלת אסתר, ד'ישראל' מסמל את זעיר אנפין, שהיה ישן בכל תקופת פורים בבחינת התרדמה שה' הפיל על אדם הראשון כשבנה את חנה. וממילא 'ישראל' כביכול אינו קים במגלת אסתר. וכך השתלשל בגשמיות גם בזמננו שיש מדינה דרך הקלפות שהיא בסוד הנסירה שמכינה את הגאולה, ואף על פי שנתנו למדינה שם ישראל, הישראל האמתי נמצא בתרדמה, כמו בתקופת פורים. **וכן פור נרמז ב'בלפור' ש'על ידו התחילה המדינה כידוע, וכן ב'לפור' נרמז ב' פעמים ב'ר'ת בכתוב שמדבר על השפעת יוסף שקשור למדינה כדלעיל, (בראשית מג, יח) "וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף השב באמתחתינו".**

וכן פרסם לאחרונה בשם הגר"ח קניבסקי שליט"א (יתד נאמן י"ח חשון תשע"ב) שאנו נמצאים כיום בסוף תקופת עקבתא דמשיחא. וכן שמעתי בשם מקרבו הרה"ג ר' אליהו מן שליט"א שבשמיעה הקודמת הגר"ח אמר לכמה נדיבים של קרן השביעית, שזו השמיעה האחרונה שהם יכולים לזכות במצוה. וכן שמעתי מיהודי שנוכח לו ל"ע ילד פגוע מח בימים האחרונים ונכנס שבור להגר"ח שליט"א, ואמר לו שלא יקח הרבה זמן עד שמשו"ח יבא. וכן שמעתי שמרן הגר"ח מאחל כל שנה לבעל תוקע אצלו בראש השנה 'להתראות בשנה הבאה'. ובשנה זו תשע"ג הוא אמר לו 'להתראות בשנה הבאה בבית המקדש'. **מובא** בתרגום יונתן על הכתוב (קהלת ז, כד) **"רחוק מה שהיה ועמק עמק מי ימצאנו"**. **הא כבר אתרחק מבני נשא למדע כל מה דהוה מן יומי עלמא, ורז יום מותא, ורז יום דייתי מלכא משיחא.** ודייק הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהתרגום יונתן אומר שאי אפשר לדעת את היום שיבא מלך המשיח, אבל את השנה בערך אפשר כן לדעת.

המעונינים להצטרף לשיעורים בספר סוד החשמל מידי ערב בשכונת גבעת שאול בירושלים יתאמו בטל: 026537343

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי הוידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 24 שיעורים ניתן להעלות בקישור

<http://www.youtube.com/playlist?list=PL768C2EA3BC5678C6>

קישור למאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג.

<https://docs.google.com/open?id=0B-ynlIXzn7XTHk5UINNUepYNjg>

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרשי"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניו ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון:

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.